

РЕШЕНИЕ

№ 2162

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **272** по описа за **2021** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „Комисия за защита на потребителите - [населено място], срещу решение от 21.10.2020 г. на 104 с-в по НАХД № 6698 по описа на СРС за 2020 г. Със същото е отменено наказателно постановление № К - 039314 от 13.03.2020 г., с което на [фирма] на основание чл. 221 от ЗЗП е наложено наказание „имуществена санкция“ в размер на 600 лева за нарушение на чл. 119, ал. 1, т. 1 от ЗЗП.

В същата се навеждат доводи за нарушение на материалния закон и допуснатото съществено нарушение на процесуални правила - самостоятелни отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 3 НПК. Искането е съдът да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и по същество на спора да бъде потвърдено НП.

В съдебно заседание страните, редовно призовани, не се представляват. Депозирали са писмени становища, в които поддържат първоначално заявените доводи.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Същата е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която имат право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление. Касационният състав намира, че същото е правилно, като не са налице наведените основания за неговата отмяна.

В производството пред СРС е установено, че по повод постъпила жалба в Комисия за защита на потребителите, в края на месец юли 2019 г. е извършена проверка в офис на [фирма] . Свидетелят Ш. установила, че в гаранционната карта не били изписани текстовете, касаещи правата на потребителите и задължителният текст, че независимо от търговската гаранция, търговецът отговаря за липсата на съответствие на потребителската стока с договора за продажба.

Съставен е АУАН, а въз основа на него - издадено обжалваното наказателно постановление.

За да постанови оспореното решение, с което отменил процесното НП, първоинстанционният съд е приел, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, установени в разпоредбата на чл.57 ал.1 т.5 от ЗАНН. Същият е приел, че в постановлението не са посочени обстоятелствата, при които е извършено нарушението- лицата, чиито права са накърнени, в какво се изразява несъответствието на потребителската стока с договора за покупко-продажба, както и че последният не е индивидуализиран.

Настоящата инстанция споделя становището на първоинстанционния съд.

Нито от обстоятелствената част на НП, нито от тази в АУАН е видно на кой конкретен клиент, при каква продажба е предоставено заявление за търговска гаранция, което да не съдържа установения в закона минимум информация. Обратно на заявеното от свидетелката, с констативния протокол не е изземвана гаранционна карта за конкретната сделка. В тази връзка , съдът споделя напълно доводите на

ответника по касационната жалба, че държането само по себе си в търговския обект на заявления, които не отговарят на изискванията на чл. 119, ал.1, т. 1 от ЗЗП не представлява неспазване на закона, доколкото съставът на нарушението по чл. 221 от ЗЗП предполага изпълнителното деяние „предоставя“ , а не „държи“ заявление за търговска гаранция, която не отговаря на изискванията на чл. 119, ал. 1, т.1 от ЗЗП. Тоест, за да е налице нарушение по чл. 119. ал. 1, т. 1 от ЗЗП, е необходимо търговската гаранция със съдържание в нарушение на изискванията на закона, не просто да е държана като бланково заявление в търговския обект, а да е била предоставена от търговеца на потребител по конкретна продажба.

Отсъствието на всички съществени обстоятелства, включени в предмета на доказване накърнява правото на защита на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице, тъй като го лишава от възможността да узнае какво точно противоправно поведение му е вменено, въз основа на какви доказателства, респективно го ограничава да организира своевременно и пълноценно защитата си. То е съществено и поради това, че практически води до недоказаност на административното обвинение.

Като е достигнал до същия правен извод и е отменил обжалваното НП, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XV- ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.10.2020г., 104 с-в по НАХД № 6698 по описа на СРС за 2020 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

